

Mladi in čvrsti smo še, preljubi tovariši, vsaka žilica v našem telesu nam veselo bije, vsak glas drobnih ptičič nam prorokuje srečo, vsaka travica nam daje veselo nado do lepe zlate prihodnosti naše; mladost čutimo, kamor koli pogledamo, nedolžnost biva v naših srcih, tudi sveta še ne poznamo, od katerega smo našli do zdaj samo óna vélika vrata, skozi katera nas pelje pot našega življenja. Mladi smo še, ter ne poznamo rev niti nadlog tega svetá. Zato se kakor malozmožna mladina obračamo danes na koncu tega šolskega leta najprej do vas, preljubi naši učitelji, ki ste nas tako skrbno in umno vzrejevali, ter vam tukaj v nazočnosti toliko odlične gospóde izrekamo pristrčno zahvalo za ves trud in ljubezen, ki ste jo imeli do nas šolske mladine. Javno vam obljubujemo, da hočemo na vseh potih našega prihodnjega življenja povsod in vselej imeti vaše lepe nauke pred očmi. Posebno pa obljubujemo, da hočemo po teh vaših naukih spoštovati svoje predpostavljene, pokorni biti svetnej in dnhovskeji oblasti, ter ves čas svojega življenja napredovati v krepósti in znánostih, ki so najčvrstejši stebri človeškega življenja.

In kaj bi Tebi danes obljubili, preljuba Avstrija, občna naša domovina? Jaz mislim, ako véstno izvršujemo to, kar smo ravno obljubili, da mi potem nij treba še posebej naštevati dolžnosti, ki jih imamo do Tebe. Hočemo Ti biti véрни sinovi, ter za Tvoj blagor in Tvojo srečo žrtovati vse svoje moči. Vedno, vedno se bodeš smela ponášati z nami, ki Te pristrčno ljubimo kot pravi in zvésti sinovi našega vélikega in mogočnega avstrijskega cesarstva. Za Te smo pripravljeni žrtovati blagó in življenje, ako bi bilo treba.

In tako čestiti gospodje učitelji, za vaš trud vam danes drugega dati ne moremo nego čvrsto našo besedo, da od tega, kar smo obljubili, nikoli ne odstopimo. To vam obljubujemo tukaj pred podobo našega dobrega presvitlega cesarja Franca Jožefa I., katerega nam Bog ohrani še mnogo mnogo let. Obljubujemo vam to danes slovesno in glasno, ter vam v zahvalo vaše ljubezni do nas podajemo svoje nedolžne ročice, klicaje vam: „z Bogom! z Bogom!“

—c.

M e k a.

Meka je staro mesto, katero leži v brdovitem predelu takó zvane „srečne Arabije.“ Tu se je rodil 571. leta po Kristu Muhamed, ki je kot prorok velikega Alaha ustanovil muhamedansko ali denašnjo turško vero. Zaradi tega prigodka, in še bolj, ker je v tem mestu muhamedansk tempelj — Kaba — Muhamedanci ta kraj s tako pobožnostjo časté, da razven pravovernikov nij nobenemu dovoljeno v orožji stopiti na to sveto zemljo. Ako ondu zatekó kristjana ali drugovernika, takój ga brez milosti ubijó ali sežgó.

Mej največje dolžnosti muhamedanske vere spada, romati v to sveto mesto. V sredini Meke stoji poslopje na štiri nadstropja, ki je obgrajeno z zidom. To je sveti hram: Kaba. V tem svetišči je studenec, kateri ima še precej dobro vodo za oni kraj; vse druge vode se niti piti ne morejo zaradi prevelike gorkote. Na desnej stráni znotraj na vratih leží velik érn kamen, ki je v srebro okovan, o katerem Muhamedanci pripovedajo, da ga je pri zidanju tega svetišča prinesel angel. Kamen je bil bajé izprva bel, a pozneje

da je počrnil od premnogh solz, ki jih je angel prelival zaradi grehov človeškega rodu. Kaho kinčajo Muhamedanci vsako leto z novimi dragocenimi ságoi, katere darujejo paše in drugi odlični knezovi. Romarji potujejo v Meko ali iz pobožnosti ali pa da si kupijo ondu blagá in se očistijo kazni, ki so si je sè svojimi grehí naložili na dušo. Ta božja pot, tako mislijo Muhamedani, odvzame vsakemu vse kazni, ki jih je zaslužil zaradi brezbožnega življenja, ter ga zopet uvrstuje mej poštenjake. Da-si je naméra tega pota različna, vendar ga večina podvzéma z največjo — večkrat se vé da le z navidezno — pobožnostjo, ter na celem potu ne delajo nič drugega, nego pojó, molijo in milostinje delé.

Užé dva dni prej nego dospó romarji v Meko, slečejo se vsi skoraj do golega; da pa ne onečasté te svete zemlje, podvežejo si k nogam podplate. Ves ta čas si ne smejo niti las striči, niti sitnih mrčesov na svojem telesu pobijati, niti kaj kupovati ali prodati, niti služabnikov psovati — v obče nobene zlé besede izgovoriti. Konec teh osem dnij treba da vsaki zakolje ovna in ga pokloni siromakom. Ko pridejo v Meko, ostanejo ondu tri dni, ter v tem času obišejo svete kraje. Jednega od teh dni mora vsaki, neprestano moléč in od imana (vélikega svečenika) peljan, sedemkrat obláziti Kaho.

Ko so ti trije dnovi minuli, idó v Minet, neko bližnje mesto, ter tjá okolu velike noči prispó. Na velikonočni dan vsaki po svojem imetku zakolje nekoliko ovnov, ter jih porazdelí mej siromake. Zdaj si ostrižejo lasé, oblečejo svoja navadna oblačila, ter gredó na goro Ararat, ki je jedva jeden dan hodá oddaljena. Od tod se napotí večina romarjev v Medino, neko drugo mesto v Arabiji, k grobu Muhamedovem, o katerem se pripoveduje, da je v nekej sobi, čegar stene so takó obložene z magnetom, da visí železna krsta (truga) popolnem v zraku.

Po priliki poldrugi mesec, odkar je karavana odšla iz Kaira, in ko se užé misli, da je opráвила božjo pot, gré aga iz Kaira, da vračajočim se romarjem prinese jestvíné, ki jim jo pošiljajo prijatelji in znanci. Pričaka je obično na pol pota ter je spremi domóv, kder je užé željno in z veseljem sprejmó vsi domači.

V. — 6 —.

Prisega. *)

Na zémli prekrasnej lep biser svetál
Očina je, ktero sam Bog mi je dál;
Svobóдно, pobôžno verújem v Bogá:
Očini se duša naj moja udá,
Očini v ljubezni naj se zarotí,
Da njene do smertí so moje močí!
In Ti, Vsemogóci! podaj mi krepóst,
Da to bi izpólniti mogel dolžnóst!

Lujisa Pesjakova.

*) V zadnjem listu se nam je pri tej pesni žalibog po naključji vrinila velika pomota, namreč ta, da je ves peti verz, glaséč se: „Očini v ljubezni se naj zarotí,“ izpuščen; zato je podamo v denšnjem listu našim čestitim čitateljem to prelepo pesen še jedenkrat, nadejaje se, da nam jo kmalu kak spreten skladatelj tudi vglásbi, ker je za glasbeno kompozicijo posebno pripravana.